785/07

Den 17. december 2007 blev i sag nr. 71.285:

xxxxxxx xxxxx
xxxxxxxxxxxxxxxx xxx xx xxx
xxxx xxxxxxxx

mod

TrygVesta Forsikring A/S
Klausdalsbrovej 601
2750 Ballerup

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i TrygVesta Forsikring A/S, klager ved sin advokat over selskabets afvisning af at yde erstatning for et anmeldt ulykkestilfælde.

Selskabet har afvist at yde forsikringsdækning under henvisning til, at kravet var forældet, da det blev anmeldt til selskabet.

Det fremgår af sagen, at klagerens advokat den 17/3 2006 fremsendte skadeanmeldelse til selskabet. Det hedder i advokatens skrivelse bl.a.:

> "Som det fremgår af anmeldelsen, vedrører den 2 ulykkestilfælde - af 29. marts 1999 og 25. 12. december 2003.
>
> Sagen anmeldes først nu, hvor Ankestyrelsen har truffet afgørelse i de bagvedliggende arbejdsskadesager. I henhold hertil vedlægges Ankestyrelsens 2 afgørelser, begge af 27. februar 2006, vedrørende de anmeldte ulykkestilfælde.
>
> Som det fremgår, er der i hvert af ulykkestilfældene fastsat varigt mén med 5 %, i alt 10 %. Selskabet har fremsendt en begyndelsesattest. Min klient beder sin egen læge udfylde denne, og den vil blive eftersendt. Ret beset foreligger der dog ikke behov herfor, idet der foreligger endelig afgørelse fra Ankestyrelsen, der fastsætter varigt mén autoritativt.
>
> Derfor skal jeg også bede selskabet om straks at foretage udbetaling for i alt 10 % varigt mén. Vedrørende 1999-ulykken skal udbetalingen være 5 % af den dagældende forsikringssum, kr. 1 mill., og vedrørende 2003-ulykken skal udbetales 5 % af den dagældende forsikringssum, kr. 1.550.400,00."

Ved skrivelse af 19/4 2006 meddelte selskabet klagerens advokat, at det ønskede kopi af akterne fra Arbejdsskadestyrelsen, før det kunne tage endelig stilling til anmeldelsen, men at det allerede nu kunne oplyse, at sagen muligvis var forældet efter forsikringsaftalelovens § 29.

Af ortopædkirurgisk speciallægeerklæring, der blev udarbejdet den 7/9 2002 i forbindelse med en arbejdsskade den 15/11 2000, hvor klageren faldt og slog venstre ben og højre skulder, fremgår bl.a.:

> "51-årig mand der tidligere [1997] har haft skulderskade på højre side, tilkendt 35 % menerstatning. Har nu været udsat for nyt traume i forbindelse med et fald, da han gled i en olieplet på arbejdet. Slog venstre ben samt højre skulder. Har været undersøgt flere gange med henblik på skulderlidelsen, senest 14.11.2001, hvor han igen er tilbudt operation men afslår dette, da han er bange for at blive fyret.
> …
> Herudover har patienten problemer i lænderyggen, hvor der er påvist en prolaps af L4 på højre side ved CT-scanning 18.7.2001. Går aktuelt på reumatologisk afdeling på H. Sygehus til behandling af dette. Har ikke drøftet mulighed for operativ sanering af prolapsen."

Af speciallægeerklæring, udarbejdet den 13/6 2004 af H.J., speciallæge i neurologi fremgår bl.a.:

> "**Aktuelle arbejdsskade**:
> Den **29. marts 1999** kørte skadelidte som chauffør af bus over et bump. Hoppede i sædet og mærkede et **knæk i ryggen med akut indsættende smerter**. I løbet af få dage **smerteudstråling til højre ben**. Var sygemeldt cirka en uge. Henvendte sig til egen læge den 31. marts 1999, hvor der blev fundet negativ Laségue, normale patella- og achillesreflekser og ingen pareser. Blev henvist til reumatolog T.Aa. Denne anbefalede smertestillende medicin. Har siden fået fysioterapeutisk behandling. Får fortsat dette engang om ugen. Behandlingen har korterevarende lindrende effekt, men ingen længerevarende virkning.
>
> Tilstanden bedredes noget, således at han genoptog sit sædvanlige arbejde efter en uges tid. Der var dog fortsat rygsmerter med udstråling til højre ben.
> ...
> **Resumé**:
> Nu 52-årig mand som har været udsat for adskillige arbejdsskader, primært med påvirkning af højre skulder. Ikke rygsmerter før aktuelle arbejdsskade den 29. marts 1999, hvor han som buschauffør, da han kørte over bump, fik akut indsættende lænderygsmerter, som i løbet af et par døgn strålede ud til højre ben. Smerterne har siden været til stede i varierende grad, forværret ved arbejdsskader henholdsvis den 15. november 2000 og den 25. december 2003. Tilstanden har været stationær siden sidstnævnte arbejdsskade.
> ...
> **Konklusion**:
> Hans lænderyggener med udstråling til højre ben må tilskrives skaden den 29. marts 1999, idet han ikke tidligere har haft ryggener og idet han fik akut indsættende smerter. Ved efterfølgende arbejdsskader er der sket en forværring af den grundlæggende skade. På baggrund af det lange udrednings- og behandlingsforløb kan der ikke forventes yderligere bed-

ring, tilstanden må anses for stationær, således at han har lænderygskade som følge af indirekte lænderygtraume uden brud eller prolaps med daglige smerter og bevægeindskrænkning."

Af afgørelsen af 19/1 2005 fra Arbejdsskadestyrelsen vedrørende skaden den 29/3 1999 fremgår bl.a.:

"Det fremgår af speciallægeerklæringen, at De har daglige lændesmerter, værst om morgenen. Et par gang om måneden har De udstrålende, sovende fornemmelse til højre ben; cirka en gang om måneden har De egentlige smerter i højre ben.

Objektivt findes indskrænket bevægelighed i lænden i alle retninger og finger-gulv-afstand på 40 centimeter.

Det fremgår, at De som følge af tidligere anerkendt arbejdsskade og en ulykke den 15. november 2000 har smerter i højre skulder. Smerterne i højre skulder er ikke en følge af skaden den 29. marts 1999. Ankestyrelsen bad derimod Arbejdsskadestyrelsen vurdere om De var berettiget til erstatning for skaden den 29. marts 1999 under behandlingen af sagen vedrørende den 15. november 2000.

Det fremgår, at De udover ulykken den 29. marts 1999, har været udsat for en anerkendt ulykke med ryggener til følge den 25. december 2003. Det fremgår, at Deres ryggener blev forværret ved denne ulykke, og at ryggenerne har været konstante siden."

Klagerens advokat er utilfreds med, at selskabet ved skrivelse af 17/5 2006 meddelte, at kravet på erstatning i forbindelse med skaden den 29/3 1999 var forældet, da det blev anmeldt til selskabet. Således anfører advokaten i bilag til klageskemaet bl.a.:

"Der ønskes en anerkendelse af ulykkestilfældet som dækket under den tegnede forsikring og således at der ikke er indtrådt forældelse.

Til støtte herfor fremhæves navnlig at klager som følger af sagens helt særegne karakter med talrige arbejdsskader, såvel før som efter omhandlede tidspunkt og navnlig at er der indtrådt enten en ny arbejdsskade allerede i 2000, på et tidspunkt hvor skaden fra 1999 ikke var eller kunne opgøres (var stationær), ikke har kunnet opgøre et krav før end sket efter Arbejdsskadestyrelsen afgørelse af 19. januar 2005, ..., og i hvert fald ikke tidligere end 5 år før anmeldelsestidspunktet.

At der således også må lægges vægt på, at afgørelsen fra Arbejdsskadestyrelsen først fremkom i 2005, netop som udtryk for, at det ikke før dette tidspunkt var muligt at træffe en afgørelse herom og derved bestemme om der som følge af ulykkestilfældet forelå et varigt mén. Arbejdsskadestyrelsen har også alene lagt vægt på en speciallægeerklæring indhentet i 2004. I hvert fald ikke før denne speciallægeerklæring forelå, kunne varigt mén bedømmes og fastslås.

Der må endvidere lægges vægt på, at varigt mén alene er fastsat til 5 % ved fastsættelse af varigt mén til under 5 % er der ikke nogen dækning. Alene den omstændighed at der er visse gener og følger efter et ulykkestilfælde medfører således ikke i sig selv en berettigelse til varigt mén og dermed udbetaling under ulykkestilfældet. Alene hvis generne er så væsentli-

ge at de berettiger til 5 % eller mere varigt mén udløses der krav om erstatning under den tegnede forsikring.

Under alle omstændigheder kan sagen ikke anses for at have et forældelsestidspunkt der begynder tidligere end stationær tidspunktet efter 2000-skaden, der indtrådte før 1999-skaden var stationær. Efter Arbejdsskadestyrelsens faste praksis indtræder stationærtidspunktet ikke tidligere end 12 måneder efter ulykkestilfældet. Idet 2000-skaden indtræf 15. november 2000 kan stationærtidspunktet og dermed også for 1999-skaden, der ikke var sluttet på tidspunktet for den nye ulykke for november 2000, ikke anses for stationær tidligere end 15. november 2001. Anmeldelsen i nærværende sag ligger mindre end 5 år efter dette tidspunkt."

Selskabet har over for nævnet fastholdt, at kravet er forældet såvel efter den femårige som efter den toårige forældelsesfrist i forsikringsaftalelovens § 29. Til støtte herfor anfører selskabet i skrivelse af 17/4 2007 bl.a.:

"Sagen vedrører det anmeldte ulykkestilfælde den 29. marts 1999, som blev anmeldt til os af kundens advokat den 17. marts 2006.

Principalt gør vi gældende, at kravet er forældet efter den 5-årige forældelsesregel i forsikringsaftalelovens § 29. Ifølge forsikringsaftalelovens § 29 forældes krav på erstatning i alt fald 5 år efter kravets forfaldstid.

Denne absolutte forældelsesfrist løber uden hensyn til, om forsikringstageren har fået kundskab om kravet og kundskab om, at kravet er forfaldet, jf. Dansk Forsikringsret, af Henning Jønsson og Lisbeth Kjærgaard, 8. udgave, side 480-481.

Kravet mod en ulykkesforsikring er forfaldet, når tilstanden efter skaden må anses at være stationær, idet der på det tidspunkt kan fastsættes en méngrad. Tilstanden er stationær, når det primære behandlingsforløb er afsluttet, og der ikke kan ventes yderligere bedring i tilstanden efter ulykkestilfældet. Der tages ikke hensyn til, om der senere sker en forværring af helbredstilstanden.

Vores lægekonsulent oplyser, at tilstanden har været stationær siden december 1999.
...
Kravet på erstatning var forældet 5 år efter stationærtidspunktet, hvorfor skaden skulle have været anmeldt til os senest i december 2005. Imidlertid blev skaden først anmeldt til os 17. marts 2006, hvor der var indtrådt forældelse.
...
Kundens advokat har blandt andet anført, at kundens mange skader har umuliggjort eller vanskeliggjort en fordeling af skadens følger på de enkelte ulykkestilfælde.

Det forhold, at vores kunde har været udsat for flere personskader/arbejdsskader kan ikke føre til at kundens sag skal behandles 'anderledes' i relation til den 5-årige forældelsesregel i forsikringsaftalelovens § 29, end hvis han alene havde været udsat for ulykken den 29. marts 1999. Vurderingen af om der er indtrådt forældelse efter den 5-årige regel i forsikringsaftaleloven, skal afgøres i overensstemmelse med gældende praksis. Det kan heller ikke have nogen betydning for afgørelsen af forældelsesspørgsmålet i relation til den 5-årige forældelsesregel i § 29 i forsikringsaftaleloven, hvordan Arbejdsskadestyrelsen har valgt at behandlet kundens mange skader.

Vi skal igen anføre, at den 5-årige forældelsesregel virker uafhængig af, om kunden har kundskab om kravet, og om det er forfaldet.

Subsidiært gør vi gældende, at kravet er forældet efter den 2-årige forældelsesregel i forsikringsaftalelovens § 29.
...
Med henvisning til oplysningerne i de lægelige akter, gør vi gældende, at der har været tale om sådanne gener, at vores kunde - i hvert fald - i 2003 havde kundskab om kravet og om, at det var forfaldet.

Herefter følger det, at kravet skulle have været anmeldt til os inden udgangen af 2005. Da kravet først blev anmeldt til os i 2006, er det også forældet efter den 2-årige forældelsesregel i forsikringsaftale lovens § 29."

Heroverfor anfører advokaten i skrivelse af 23/4 2007 bl.a.:

"Klager skal endvidere henvise til ovennævnte Højesteretsdom UfR 2000.1947H og allerede under henvisning til Arbejdsskadestyrelsens afgørelse først forelå den 27. februar 2006 gøre gældende, at kravet af den omstændighed ikke er forældet, idet begyndelsestidspunktet ikke kan regnes for tidligere en den dato, hvor Arbejdsskadestyrelsens afgørelse forelå."

Nævnet udtaler:

Efter sin gennemgang af sagen, herunder de fremlagte journaludskrifter og speciallægeerklæringer, finder nævnet, at klageren efter ulykkestilfældet i 1999 har haft vedvarende ryggener og derfor har haft grund til at tro, at ulykken havde resulteret i en skade, der kunne give anledning til et krav mod selskabet. Nævnet finder herefter, at klagerens krav mod selskabet er forældet efter såvel den toårige som den femårige forældelsesfrist i forsikringsaftalelovens § 29 forud for anmeldelsen til selskabet den 17/3 2006.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

_____

Klagen kan ikke tages til følge.

J. Hermann